

Datum van inontvangstneming : 05/01/2022

Zaak C-700/21**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

22 november 2021

Verwijzende rechter:

Corte costituzionale (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

18 november 2021

Verzoekende partij:

O.G.

Interveniërende partij:Presidente del Consiglio dei Ministri**Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding**

Verzoek om toetsing van de grondwettigheid van artikel 18-bis, lid 1, onder c), van wet nr. 69 van 22 april 2005, in de versie die van toepassing is op de feiten van deze zaak, dat de Corte d'appello di Bologna (rechter in tweede aanleg Bologna, Italië) bij de verwijzende rechter heeft ingediend in het kader van de tenuitvoerlegging van een Europees arrestatiebevel (hierna: „EAB”) dat is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land die stabiel in Italië verblijft.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Verenigbaarheid van de Italiaanse regeling betreffende gronden tot facultatieve weigering van de tenuitvoerlegging van het EAB – voor zover deze regeling de rechterlijke autoriteiten belet om overlevering weigeren van onderdanen van derde landen die ingezetene zijn van of verblijven in Italië – met artikel 4, punt 6, van kaderbesluit 2002/584/JBZ junctis artikel 1, lid 3, van dat kaderbesluit en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Prejudiciële vragen

„a) Verzet artikel 4, punt 6, van [kaderbesluit] 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, uitgelegd in het licht van artikel 1, lid 3, van dit kaderbesluit en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zich tegen een regeling als de Italiaanse die – in het kader van een procedure betreffende een Europees arrestatiebevel met het oog op de uitvoering van een straf of maatregel – de uitvoerende rechterlijke autoriteiten absoluut en automatisch belet om overlevering te weigeren van onderdanen van derde landen die ingezetenen zijn of verblijven op Italiaans grondgebied, ongeacht de banden die zij met dit grondgebied hebben?

b) indien de vraag onder a) bevestigend wordt beantwoord: op grond van welke criteria en veronderstellingen moeten dergelijke banden worden beschouwd als dermate belangrijk dat de rechterlijke autoriteit de tenuitvoerlegging van de overlevering moet weigeren?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (hierna: „kaderbesluit”), met name artikel 4, punt 6, artikel 1, lid 3, en artikel 5, lid 3.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”): artikel 7.

Aangevoerde bepalingen van internationaal recht

Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: „EVRM”): artikel 8.

Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten: artikel 17, lid 1

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Costituzione (grondwet): de artikelen 2, 3, 11, artikel 27, derde alinea, artikel 117, eerste alinea.

Legge 22 aprile 2005, n. 69, Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d’arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (wet nr. 69 van 22 april 2005, Bepalingen om het interne recht aan te passen aan kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten; hierna: „wet nr. 69/2005”) met name:

- artikel 18-bis, lid 1, onder c), zoals ingevoerd bij artikel 6, lid 5, onder b), van wet nr. 117 van 4 oktober 2019, waarin is bepaald dat de Italiaanse rechterlijke autoriteit die het EAB ten uitvoer legt de overlevering – ter fine van de uitvoering van een tot vrijheidsbeneming strekkende straf of maatregel die is opgelegd door de uitvaardigende staat – kan weigeren indien de gezochte persoon Italiaans onderdaan is of onderdaan van een andere lidstaat van de Unie die rechtmatig en daadwerkelijk ingezetene is van of verblijft in Italië, mits de uitvoerende staat gelast dat de straf of de maatregel in Italië ten uitvoer wordt gelegd;
- artikel 19, lid 1, onder c), in de versie die op de onderhavige zaak van toepassing is, waarin is bepaald dat wanneer de persoon tegen wie een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd een onderdaan of een ingezetene van Italië is, diens overlevering – ter fine van een strafvervolgning – afhankelijk is gesteld van de garantie dat de persoon, na te zijn berecht, wordt teruggezonden naar de uitvoerende lidstaat om daar de vrijheidsstraf of de tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel te ondergaan die hem eventueel wordt opgelegd in de uitvaardigende lidstaat.

Korte uiteenzetting van de feiten en van de procedure

- 1 Verzoeker, Moldavisch onderdaan die stabiel in Italië verblijft, is in Roemenië definitief veroordeeld tot een vrijheidsstraf van vijf jaar wegens belastingontduiking en verduistering van de voor inkomstenbelasting en btw verschuldigde bedragen, welke strafbare feiten hij in de hoedanigheid van bestuurder van een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid heeft gepleegd tussen september 2003 en april 2004. Op 13 februari 2012 heeft de prefectuur van Braşov (Roemenië) tegen hem een EAB ter fine van de tenuitvoerlegging van een straf.
- 2 Bij arrest van 7 juli 2020 heeft de Corte d'appello di Bologna (rechter in tweede aanleg Bologna, Italië) overlevering van verzoeker aan de uitvaardigende rechterlijke autoriteit gelast.
- 3 Op vordering van de betrokkene heeft de Corte di cassazione (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Italië) dit arrest op 16 september 2020 vernietigd en naar de Corte d'appello terugverwezen, met het verzoek te onderzoeken of de grondwettigheid van de artikel 18-bis, lid 1, onder c), van wet nr. 69/2005 op meerdere vlakken aan de orde moet worden gesteld.
- 4 Bij beslissing van 27 oktober 2020 heeft de Corte d'appello – na te hebben vastgesteld dat verzoeker toereikend heeft aangetoond dat hij stabiele arbeidsgerelateerde en familiebanden op Italiaans grondgebied heeft, waar hij samenwoont met een vrouw die ingezetene van Italië is met wie hij een kind heeft dat thans twaalf jaar oud is – de bovenstaande grondwettigheidsvragen aan de verwijzende rechter voorgelegd.

Voornaamste argumenten van de Corte d'appello di Bologna, de feitenrechter in het hoofdgeding

- 5 De Corte d'appello twijfelt aan de grondwettigheid van artikel 18-bis, lid 1, onder c), van wet nr. 69/2005, voor zover de grond tot facultatieve weigering van de tenuitvoerlegging van het EAB uitsluitend van toepassing is op Italiaanse onderdanen en op onderdanen van andere lidstaten die rechtmatig en daadwerkelijk ingezetene zijn van of verblijven in Italië, en dus niet op onderdanen van derde landen, die de in de uitvaardigende staat opgelegde straf niet in Italië kunnen ondergaan, zelfs niet indien zij rechtmatig en daadwerkelijk ingezetenen zijn van of verblijven in Italië en in deze staat belangrijke en duurzame banden hebben opgebouwd.
- 6 Het bovengenoemde artikel, waarbij artikel 4, lid 6, van het kaderbesluit in Italiaans recht is omgezet, beperkt derhalve ten onrechte de werkingssfeer van het laatstgenoemde artikel, dat daarentegen van toepassing is op eenieder die ingezetene is van of verblijft in de uitvoerende staat.
- 7 Dit is in strijd met het doel van sociale re-integratie van de veroordeelde dat ten grondslag ligt aan artikel 4, punt 6, alsmede artikel 5, lid 3, van het kaderbesluit. Sociale re-integratie moet immers aan elke veroordeelde worden gegarandeerd, zonder onderscheid naar nationaliteit. De verplichting om de straf in het buitenland te ondergaan is eveneens in strijd met de heropvoedende functie van de straf als bedoeld in artikel 27, derde alinea, van de Costituzione ten aanzien van een veroordeelde die sterke sociale en familiebanden heeft in Italië, en met zijn recht op een privé- en gezinsleven.
- 8 In dit verband stelt de Corte d'appello dat de beslissing om de in artikel 4 van het kaderbesluit vastgestelde gronden tot facultatieve weigering van het EAB in het nationale recht op te nemen weliswaar onder de discretionaire bevoegdheid van de lidstaten valt, maar dat de lidstaten, wanneer zij daartoe beslissen, de inhoud van die bepaling moeten eerbiedigen en de werkingssfeer daarvan niet kunnen wijzigen naargelang van de nationaliteit van de persoon of de duur van zijn verblijf in de staat van uitvoering.
- 9 Ook de verschillende behandeling van onderdanen van derde landen op grond van artikel 18-bis, lid 1, onder c), van wet nr. 69/2005 (tenuitvoerlegging van een EAB ter fine van tenuitvoerlegging van een straf) enerzijds, en artikel 19, lid 1, onder c), van die wet (tenuitvoerlegging van een EAB ter fine van een vervolging) anderzijds, is volgens de Corte d'appello onredelijk. Terwijl de eerste bepaling uitsluit dat de grond tot facultatieve weigering van overlevering op onderdanen van derde landen van toepassing is, zelfs indien zij stabiel in Italië verblijven, is de tweede bepaling namelijk wel van toepassing op deze onderdanen van derde landen, die het recht hebben om in Italië de straf te ondergaan die de uitvaardigende staat na het proces heeft opgelegd.

- 10 Tot slot is het niet opnemen van onderdanen van derde landen onder de werkingssfeer van artikel 18-bis, lid 1, onder c), van wet nr. 69/2005 volgens deze rechter in strijd met de artikelen 2, 3, 11, artikel 27, derde alinea, en artikel 117, eerste alinea, van de Costituzione, gelezen in samenhang met artikel 4, punt 6, van het kaderbesluit, en met artikel 7 van het Handvest, artikel 8 van het EVRM en artikel 17, lid 1, van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

- 11 De interveniërende partij, de Presidente del Consiglio dei Ministri, vordert dat de grondwettigheidsvragen niet-ontvankelijk of ongegrond worden verklaard.
- 12 Volgens de interveniërende partij hangt de mogelijkheid van een onderdaan van een lidstaat van de Unie om de betrokken weigeringsgrond in te roepen en waarde toe te kennen aan de band met het nationale grondgebied – een mogelijkheid die niet is toegekend aan onderdanen van derde landen – nauw samen met alle rechten en vrijheden die uit het Unieburgerschap voortvloeien; deze weigeringsgrond, die is gebaseerd op de hoedanigheid van Unieburger, is dus uitsluitend van toepassing op onderdanen van de lidstaten, zoals ook blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden van het kaderbesluit.
- 13 Bovendien moet het kaderbesluit worden uitgelegd in het licht van het algemene beginsel van wederzijdse erkenning van beslissingen volgens hetwelk de weigering van de tenuitvoerlegging van een EAB moet worden beschouwd als de uitzondering op de algemene regel voor de tenuitvoerlegging van het EAB, en waarvan de draagwijdte niet kan worden beperkt door artikel 4, punt 6, van het kaderbesluit, zoals uitgelegd door de Corte d'appello [zie arresten van 13 december 2018, █ (C-514/17, EU:C:2018:1016, punt 28), en 6 oktober 2009, █ (C-123/08, EU:C:2009:616)]. De lidstaten kunnen de tenuitvoerlegging van het EAB dus niet weigeren op andere gronden dan die in het kaderbesluit zijn omschreven.
- 14 Bij artikel 18-bis, lid 1, onder c), van wet nr. 69/2005 is artikel 4, punt 6, van het kaderbesluit dus op juiste wijze in nationaal recht omgezet.
- 15 De interveniërende partij verwijst tevens naar het arrest van 2 april 2020, Ruska Federacija (C-897/19, EU:C:2020:262), waarin het Hof heeft herhaald dat het verbod van discriminatie op grond van nationaliteit als bedoeld in artikel 18 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) niet van toepassing is op verschillen in behandeling tussen onderdanen van de lidstaten en die van derde landen, en dat artikel 21 VWEU, waarbij het recht wordt toegekend om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, geen betrekking heeft op onderdanen van derde landen.
- 16 Daarnaast stelt de interveniërende partij dat de re-integratie van de veroordeelde geen specifiek doel van kaderbesluit 2002/584 is; dat doel wordt daarentegen

nagestreefd door kaderbesluit 2008/909/JBZ van de Raad van 27 november 2008, inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafvonnissen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen zijn opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie (hierna: „kaderbesluit 2008/909/JBZ”).

- 17 Het verschil in behandeling van onderdanen van derde landen dat voortvloeit uit artikel 18-bis, lid 1, onder c), van wet nr. 69/2005 enerzijds, en artikel 19, lid 1, onder c), van deze wet anderzijds, is niet onredelijk, aangezien de procedure van het aanhoudingsbevel een ander doel heeft, te weten het beperken van het aantal verstekprocedures.
- 18 Het begrip „ingezetene” in de betrokken bepalingen van Unierecht en in de voornoemde bepalingen van Italiaans recht moet hoe dan ook aldus worden uitgelegd dat het enkel ziet op Italiaanse onderdanen en onderdanen van andere lidstaten van de Europese Unie die rechtmatig en daadwerkelijk ingezetenen van Italië zijn, zodat die bepalingen dezelfde werkingssfeer hebben.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 19 De verwijzende rechter benadrukt het belang van de door de Corte d’appello aan hem voorgelegde grondwettigheidsvragen, die indien zij gegrond werden verklaard ertoe zouden kunnen leiden dat de overlevering van verzoeker aan de uitvaardigende staat wordt geweigerd en zijn straf bijgevolg in Italië ten uitvoer zou worden gelegd. Indien deze vragen daarentegen echter ongegrond werden verklaard, zou de Corte d’appello de overlevering van verzoeker moeten gelasten.
- 20 De verwijzende rechter merkt allereerst op dat artikel 18-bis van wet nr. 69/2005 na het arrest van de Corte d’appello is gewijzigd bij artikel 15, lid 1, van decreto legislativo (wetsbesluit) nr. 10 van 2 februari 2010 (hierna: „wetsbesluit nr. 10/2010”). Het nieuwe artikel 18-bis, lid 2, van wet nr. 69/2005, dat het oude artikel 18-bis, lid 1, onder c), vervangt, heeft met betrekking tot het recht tot weigering van de overlevering van een onderdaan van een andere lidstaat van de Unie die rechtmatig en daadwerkelijk in Italië ingezetene is of verblijft, de voorwaarde toegevoegd dat die onderdaan ten minste vijf jaar rechtmatig en daadwerkelijk ingezetene is geweest van of heeft verbleven in Italië. Voor onderdanen van derde landen is niets veranderd.
- 21 Ook artikel 19, lid 1, onder c), van wet nr. 69/2005 is gewijzigd bij wetsbesluit nr. 10/2010. Dit artikel 19, dat van toepassing is in geval van een EAB met het oog op vervolging – waarin voorheen was bepaald dat voor de overlevering van zowel Italiaanse onderdanen als onderdanen van andere lidstaten en van derde landen die in Italië ingezetene zijn of verblijven, de voorwaarde gold dat de betrokkene in geval van een veroordeling naar Italië werd teruggezonden voor de tenuitvoerlegging van de straf – bepaalt thans, in lid 1, onder b), dat deze voorwaarde voor de overlevering uitsluitend geldt voor Italiaanse onderdanen en

onderdanen van andere lidstaten van de Unie die ten minste vijf jaar rechtmatig en daadwerkelijk Italiaanse ingezetenen zijn geweest.

- 22 Op het hoofdgeding is in elk geval *ratione temporis* de vóór de genoemde wijzigingen geldende regeling van toepassing.
- 23 De verwijzende rechter is van oordeel dat het in punt 8 hierboven uiteengezette argument van de Corte d'appello niet kan worden aanvaard, en preciseert in dit verband, onder verwijzing naar het reeds aangehaalde arrest ██████████ (met name de punten 58, 59 en 62), dat het Hof van Justitie bepaalde door de lidstaten ingevoerde beperkingen van de weigeringsgronden reeds rechtmatig heeft verklaard. Hij overweegt evenwel dat de nationale omzettingsregeling, indien de facultatieve weigeringsgrond van artikel 4, punt 6, van het kaderbesluit daarin is geregeld op een wijze die niet verenigbaar is met de fundamentele beginselen en rechten van het Unierecht, waarnaar ook in overweging 12 en artikel 1, lid 3, van het kaderbesluit wordt verwezen, in strijd zou zijn met dit artikel 4, lid 6, van het kaderbesluit.
- 24 Volgens de verwijzende rechter betreffen de beschreven vragen, over de uitlegging van artikel 4, punt 6, van het kaderbesluit, een aspect dat in de rechtspraak van het Hof nog niet eerder is behandeld, te weten het verband tussen deze bepaling en de bescherming van de grondrechten van een onderdaan van een derde land tegen wie een EAB is uitgevaardigd. Bijgevolg moet worden bepaald of, en zo ja onder welke voorwaarden, een onderdaan van een derde land die ingezetene is van of verblijft in de staat van tenuitvoerlegging, een fundamenteel recht heeft om niet van het grondgebied van die staat te worden verwijderd teneinde een straf of een maatregel in de staat van uitvaardiging te ondergaan.
- 25 Aangezien de materie van het EAB volledig geharmoniseerd is door het kaderbesluit, is bovendien het beschermingsniveau van de grondrechten die afbreuk kunnen doen aan de verplichting tot wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen van andere lidstaten noodzakelijkerwijs het niveau dat voortvloeit uit het Handvest en artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. In volledig geharmoniseerde sectoren is het de lidstaten evenwel niet toegestaan om voor de uitvoering van het Unierecht voor te schrijven dat zuiver nationale normen voor de bescherming van grondrechten in acht worden genomen, indien daardoor de voorrang, eenheid en werking van het recht van de Unie in het gedrang kunnen komen [zie arresten van 26 februari 2013, ██████████ ██████████ (C-617/10, EU:C:2013:105, punt 29), en 26 februari 2013, ██████████ ██████████ (C-399/11, EU:C:2013:107, punt 60)].
- 26 Na te hebben herinnerd aan de autonome begrippen „ingezetene” van en „verblijven” in de uitvoerende staat, zoals het Hof van Justitie die heeft gedefinieerd in zijn arrest van 17 juli 2008, ██████████ ██████████ (C-66/08, EU:C:2008:437), merkt de verwijzende rechter op dat de in de onderhavige zaak opgeworpen vragen nieuwe aspecten vertonen ten opzichte van de rechtspraak van het Hof van Justitie op het gebied van het EAB zoals ontwikkeld in de arresten

██████████ en ██████████ en in het arrest van 5 september 2012, ██████████ ██████████ (C-42/11, EU:C:2012:517).

- 27 Daarnaast preciseert de verwijzende rechter dat hij de Italiaanse wettelijke regeling tot omzetting van het kaderbesluit in nationaal recht in het verleden reeds ongrondwettig heeft verklaard voor zover daarin niet was voorzien in de mogelijkheid om naast de overlevering van Italiaanse onderdanen, ook de overlevering te weigeren van onderdanen van andere lidstaten van de Europese Unie die rechtmatig en daadwerkelijk ingezetene zijn van of verblijven in Italië, ter fine van de tenuitvoerlegging van een gevangenisstraf in Italië.
- 28 Wat betreft de sociale re-integratie van de veroordeelde persoon herinnert de verwijzende rechter eraan dat „de in artikel 4, punt 6, van het kaderbesluit vastgestelde grond tot facultatieve weigering er in het bijzonder toe [strekt] de uitvoerende rechterlijke autoriteit in staat te stellen een bijzonder gewicht te hechten aan de mogelijkheid de kansen op sociale re-integratie van de gezochte persoon na het einde van de straf waartoe deze is veroordeeld, te verhogen” (arresten ██████████ ██████████ en ██████████ en verwijst hij tevens naar overweging 9 van kaderbesluit 2008/909/JBZ, dat ook van toepassing is op onderdanen van derde landen, waarin staat te lezen: „De tenuitvoerlegging van de sanctie in de tenuitvoerleggingsstaat dient de reclassering van de gevonniste persoon te bevorderen. Wanneer de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat zich ervan vergewist of de tenuitvoerlegging van de sanctie door de tenuitvoerleggingsstaat zal bijdragen aan de reclassering van de betrokkene, dient zij rekening te houden met factoren als zijn verbondenheid met de tenuitvoerleggingsstaat, meer bepaald met de overweging of het voor hem de plaats is waarmee hij familiale, taalkundige, culturele, sociale, economische of andere banden heeft.”
- 29 Het Hof van Justitie heeft onlangs de nadruk gelegd op het verband tussen dit laatste kaderbesluit en kaderbesluit 2002/584/GAI door te verklaren: „De door de Uniewetgever voorziene samenhang tussen kaderbesluit 2002/584 en kaderbesluit 2008/909 moet [...] bijdragen tot de verwezenlijking van de doelstelling om de reclassering van de betrokkene te vergemakkelijken. Een dergelijke reclassering is overigens niet alleen in het belang van de betrokkene, maar tevens in dat van de Europese Unie in het algemeen” [arrest van 11 maart 2020, SF (Europees aanhoudingsbevel – Garantie tot terugzending naar de tenuitvoerleggingsstaat), C-314/18, EU:C:2020:191, punt 51].
- 30 Daarnaast wijst de verwijzende rechter erop dat ook andere Unieregelingen voorzien in een bescherming van het belang van een in een lidstaat ingezetenen of verblijvende onderdaan van een derde land om niet uit die staat te worden verwijderd, zoals richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (met name artikel 12, lid 4), of richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (met name artikel 17).

- 31 Tot slot verwijst de verwijzende rechter naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: „EHRM”) over artikel 8 EVRM. Het EHRM, dat van alle functies die een straf vervult steeds meer belang toekent aan de re-integratie in de samenleving (arresten van 26 april 2016, ████████ tegen Nederland, CE:ECHR:2016:0426JUD001051110, § 102; 30 juni 2015, ████████ tegen Rusland, CE:ECHR:2015:0630JUD004141804, § 121, en 9 juli 2013, ████████ tegen Verenigd Koninkrijk, CE:ECHR:2013:0709JUD006606909, § 115), heeft geoordeeld dat de tenuitvoerlegging van een gevangenisstraf op grote afstand van de plaats waar het gezin van de veroordeelde woont schending van artikel 8 EVRM tot gevolg kan hebben omdat het daardoor voor de gedetineerde en zijn familieleden moeilijk is om regelmatig en vaak contact te onderhouden, hetgeen weer belangrijk is voor het doel van de straf tot re-integratie in de samenleving (arrest van 7 maart 2017, ████████ e.a. tegen Rusland, CE:ECHR:2017:0307JUD003509009, § 88). In dit laatste arrest heeft het EHRM er tevens op gewezen dat deze beginselen bevestiging vinden in de aanbeveling van het Comité van Ministers aan de lidstaten inzake de Europese penitentiaire voorschriften (European Prison Rules), aangenomen op 11 januari 2006, waarvan in het bijzonder artikel 17, lid 1, bepaalt dat gedetineerden zoveel mogelijk moeten worden toegewezen aan gevangenen die in de buurt van hun woonplaats of plaatsen van sociale re-integratie gelegen zijn. In de rechtspraak van het EHRM wordt bovendien de nadruk gelegd op de noodzaak dat in de besluiten die hoe dan ook inhouden dat de vreemdeling van het grondgebied van een staat wordt verwijderd, steeds een goede afweging wordt gemaakt tussen de redenen die aan die verwijdering ten grondslag liggen en de daarmee conflicterende redenen voor de bescherming van het op artikel 8 EVRM gestoelde recht van de betrokkene om niet te worden verwijderd van de plaats waar hij zijn belangrijkste sociale, arbeidsgerelateerde, vriendschaps- en familiebanden heeft, met name wanneer de vreemdeling gehuwd is of kinderen heeft op het grondgebied van de staat waaruit hij zou moeten worden verwijderd; dat geldt des te meer indien de betrokkene in die staat is geboren of opgegroeid zonder evenwel de nationaliteit daarvan te hebben verworven (arresten van 24 november 2020, ████████ tegen Verenigd Koninkrijk, CE:ECHR:2020:1124JUD008034317, § 72; 19 mei 2016, ████████ tegen Griekenland, CE:ECHR:2016:0519JUD004944112, § 48; 23 juni 2008, ████████ tegen Oostenrijk, CE:ECHR:2008:0623JUD000163803, §§ 68-76; 18 oktober 2006, ████████ tegen Nederland, § 57, en 2 augustus 2001, ████████ tegen Zwitserland, CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, § 48).
- 32 Aangezien in de onderhavige zaak – ondanks dat deze een persoon betreft die thans aan geen enkele detentiemaatregel is onderworpen – uitleggingsvragen rijzen over centrale aspecten van het EAB, en de gevraagde uitlegging algemene gevolgen kan hebben voor zowel de autoriteiten die in het kader van het EAB worden verzocht samen te werken, als de rechten van de gezochte personen, verzoekt de verwijzende rechter het Hof om de prejudiciële verwijzing te behandelen volgens de versnelde procedure van artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof.